

## Pastýřský list k výročí diecéze o smíření

*(přečtete při bohoslužbách o 1. neděli postní 22. února 2026)*

**Milí bratři a sestry,**

v letošním roce si připomínáme třicet let od vzniku naší diecéze. Je to jistě důvod k vděčnosti, ale také příležitost k zastavení se a rozlišování. Výročí samo o sobě není cílem. Spíše nás zve k otázce, z čeho má vyrůstat naše budoucnost a jakou cestou nás dnes Pán chce vést.

Jak už jsem napsal na konci Jubilejního roku 2025, chceme toto výročí prožívat ve světle Ježíšových slov: „**Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.**“ Připomínají nám, že církev je především společenstvím – společenstvím lidí, kteří se setkávají, naslouchají si a sdílejí víru.

Jako společenství dnes, na první neděli postní, stojíme na počátku cesty, která nás skrze očistu života vede k radosti Velikonoc. Evangelium této neděle nám ukazuje Ježíše, který je veden Duchem na poušť, aby tam čelil pokušením. Neutíká před nimi, ale zůstává v pravdě, v tichu a v důvěře před Otcem. Poušť se tak stává místem, kde se rodí vnitřní svoboda a kde se znovu upevňuje vztah s Bohem.

Právě ve světle této evangelní události a u příležitosti výročí diecéze bych vás chtěl pozvat na **postní cestu smíření**. Podobně jako Ježíš se nebojme vstoupit do zkušenosti pouště, abychom pravdivě poznali, co je v nás i kolem nás. Všude tam, kde jsou „dva nebo tři“ – mohou vznikat napětí, nepochopení a spory, které vyžadují smíření. Budoucnost neroste ze zapomnění, ale ze smíření.

Cesta smíření se týká minulosti naší diecéze. Žijeme na území, jehož dějiny nesou mnoho bolestí: války zde zanechaly hluboké stopy, došlo k odsunu německého obyvatelstva, k národnostním i mezikonfesionálním napětím, k perzekuci věřících v době totality. Tyto a mnohé další rány patří k historii území, v němž žijeme. Cílem není znovu otevírat staré rány, ale přiznat pravdu o tom, co se stalo, a svěřit ji Bohu, který uzdravuje a dává nový začátek.

Cesta smíření se konkrétně dotýká i našich farností. Každé společenství má svou paměť, své radosti i bolesti, svá napětí a konflikty. Proto vás povzbuzuji, abyste se ve farnosti – například v pastoračních radách, při otevřených setkáních nebo jinou vhodnou formou – ptali: **kde dnes vnímáme potřebu smíření právě u nás?**

Někde to může být vztah k minulosti, jinde oblast ekumenických vztahů, jinde dlouhodobé osobní spory, napětí v obci či zkušenosti, které zranily důvěru.

Nejde o to vše veřejně rozebírat, ale poctivě rozlišovat před Bohem, co v našem společenství volá po uzdravení. Věřím, že najdete i konkrétní kroky, jak na volání po smíření odpovědět. Bez ochoty odpouštět se společenství uzavírá do sebe.

Zároveň se cesta smíření dotýká i našich osobních životů, rodin a vztahů mezi námi. Dotýká se našich vlastních omylů, zranění i vin. Smíření začíná tam, kde si dovolíme pravdivě pojmenovat to, co nás tíží, a s důvěrou to vložit do Božích rukou. I v situacích, kdy je smíření těžké, může být postní doba příležitostí k novému rozhodnutí nezavírat srdce, vzdát se touhy po odplatě a svěřit Bohu to, co sami změnit nedokážeme.

Chci vás povzbudit, abyste se během celé postní doby vydali na **osobní cestu smíření**. Pomocí k tomu mohou být připravené materiály k rozjímání nad podobenstvím o marnotratném synu. Tento příběh nám připomíná, že návrat je vždy možný a že Otec vyhlíží každého, kdo se k němu vydá, byť jen malým krokem. Materiály ke každodennímu zamyšlení jsou k dispozici na webu naší diecéze.

Od dnešní neděle se jako společenství diecéze vydáváme na cestu smíření. Během postní doby nás na této cestě budou provázet nedělní mešní přímluvy, v nichž budeme Bohu svěřovat oblasti, které v naší diecézi potřebují uzdravení a smíření. Tato cesta vyvrcholí na pátou neděli postní ve farnostech **Dnem smíření**. Den před tímto vrcholem, v sobotu odpoledne, se uskuteční **Večer smíření** v konkatedrále Panny Marie v Opavě. Bude zde prostor pro osobní i společnou modlitbu za smíření, naslouchání Božímu slovu, i možnost přijetí svátosti smíření.

Přeji si, aby výročí naší diecéze nebylo jen ohlédnutím zpět, ale skutečným posílením našeho společenství. Abychom se znovu učili být „dvěma nebo třemi“ shromážděnými v Kristově jménu – v rodinách, ve farnostech i v celé diecézi. Tam, kde dáváme prostor smíření a odpuštění, může Ježíš konat uprostřed nás a naplnit nás poznáním pravdy, vzájemnou jednotou a pravou vnitřní svobodou.

Svěřuji celou naši diecézi přímluvě Panny Marie a vyprošuji vám odvahu projít „pouští“ postní doby s důvěrou, že Bůh nás vede k obnovenému společenství a k životu.

Váš + biskup Martin